

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

ZORKO SIMČIČ: TAKO DOLGI MESEC AVGUST, DRAMA V DVEH DEJANJIH

Podatki o knjigi

- Naslov: TAKO DOLGI MESEC AVGUST, Drama v dveh dejanjih
- Avtor: akademik Zorko Simčič
- Spremna beseda: dr. Brane Senegačnik
- Urednica: Tadeja Petrovčič Jerina
- Cena: 20 €
- Velikost: 125 mm × 215 mm
- Vezava: trda s ščitnim ovitkom
- Število strani: 196
- ISBN 978-961-278-286-3
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2016

Kontakt

uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

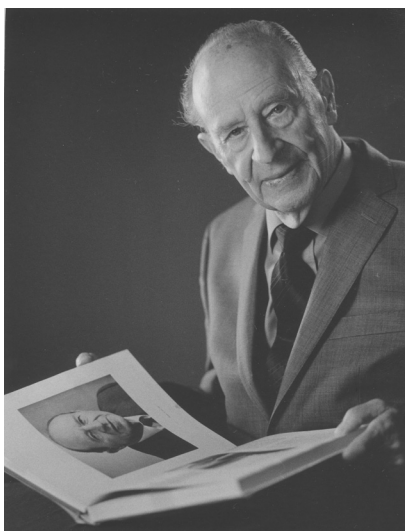
Zakaj brati dramo ali poskus, kako z dediščino nasilja opraviti enkrat za vselej

Družinska zgodba, ki poteka na navidez urejenem posestvu, v podtalju pa od vsega začetka slutimo zlovesče napetosti in potlačene travme: njihovo mučno počasno razkrivanje razgalja duhovno bedo in nenravnost družine v medsebojnih in družbenih razmerjih. Celotno dogajanje je strnjeno v zadnja dva dneva zlovesčega meseca avgusta, ki je po ljudskem verovanju usoden od prvega do zadnjega dne. Postavitev v argentinsko okolje ne zastre aktualnosti dilem za naš prostor in čas.

Dramo *Tako dolgi mesec avgust* (v originalu *Agosto, el mes más largo*) je avtor napisal v Argentini leta 1975. Petnajst let pozneje jo je prevedel v slovenščino in izdal skupaj z misterijem *Zgodaj dopolnjena mladost* v knjigi *Prepad kliče prepad* (Slovensko gledališče Buenos Aires, 1992). Drami sta bili ponatisnjeni pod istim naslovom (Družina, 2001) s spremno besedo Denisa Poniža.

Tako dolgi mesec avgust se odvija na argentinski estanciji, ob klavnici ovac, ki jo je ustanovil in z njo obogatel protagonista ded, angleški priseljensec. A za zunanjim bliščem se skrivajo temačne družinske skrivnosti in tudi širše družbene krivice. Bližina močvirja in smrad, ki se širi iz klavnice, še poudarjata ton drame.

Usoda, namenjena dramskemu besedilu, je odrska uprizoritev. Tudi ta Simčičeva drama, opremljena z natančnimi didaskalijami, pa se zdi prej namenjena uprizoritvi na bralčevem notranjem prizorišču. Ne množic, Simčič v svoji kompleksnosti vselej nagovarja posameznika. Ne ponuja enoznačnih, preprostih rešitev, saj jih tudi življenje ne. V drami, ki se po svojem prizorišču in zapletu slovenskemu bralcu utegne na prvi pogled zdeti tuja, najdemo številne vzporednice s še vedno odprto rano našega naroda in njenim neuspešnim reševanjem. S preteklostjo, ki usodno zaznamuje dva in tudi več rodov, kot je zapisal recenzent. Kdo ve, ali bomo Simčičeve drame prej videli na odrskih deskah ali na filmskem platnu. Besedilo se vsekakor bere kot natančen filmski scenarij. Miselni preskoki pa v svoji pristni človeškosti ostajajo življenjsko (ne)verjetni. Izvirnost ponujenih izhodov utegne olajšati pezo neba, ki tako vztrajno visi nad nami, in tudi v naš prostor prinesiti novo svežino in življenjski polet. Čtivo, vredno pozornosti modernega slovenskega bralca.

O avtorju

Akademik Zorko Simčič (roj. 19. 11. 1921 v Mariboru), slovenski pisatelj, esejist in dramatik, je v letih 1948–1994 deloval v Argentini in bil eden najvidnejših literatov slovenske povojne emigracije. Za svoj roman *Človek na obeh straneh stene* (1957), prvi slovenski eksistencialistični roman, je leta 1993 prejel nagrado Prešernovega sklada, leta 2013 pa Prešernovo nagrado za svoj celotni literarni opus.

Pri Celjski Mohorjevi so izšla njegova dela: *Odhojene stopinje* (1993), *Družina Zebedej* (1996), *Človek na obeh straneh stene* (1999, 2003), *Srček, ki podi telešček* (2004), *Skozi razpetosti* (2006), *Črni skakač* (2006), *Zgodaj dopolnjena mladost* (2011)

Foto Tihomir Pinter

Odlomek iz knjige

PACHA *ga prekine*: Don Pedro – oprostite, don Pedro ... v teh dneh ni nihče zvest ...

DON PEDRO *se ji približa, se dotakne njene zapestnice, resno*: Kaj hočeš, da storim? Ni me strah ... ampak kljub temu, logično ... – Včasih, ponoči, veš, se mi zdi, da sem sam, skrit pod ogromno skalo ... kdaj drugič stojim sam sredi planjave, kjer ni ničesar okoli mene ... Gledam na vse strani, ničesar ne vidim in vendar ... zdaj zdaj se bo nekaj zrušilo name ... Moral bi se spočiti. Spati ... Vsaj eno noč.

PACHA: Pravim, da v teh dneh nihče ni zvest. Vsi se bojijo, ne godi se samo to, kar se dogaja. V teh dneh nismo sami ...

DON PEDRO: Kakšno življenje ... In kakšne skrivnosti v nas in okoli nas ... Hote in kdaj nehote delamo nápak. Pravijo, da se plača oboje. *Ne ve, ali bi nadaljeval, potem se odloči*. Kaj praviš, Pacha: se čutim krivega za ... za tisto ... kar se je zgodilo, kar se je takrat zgodilo ob kolu, ali ne?

PACHA: Kali se hoče maščevati, ker ste ga spravili v ječo. Nobene zveze s kolom.

DON PEDRO: Ne. Morda res niti Kali ne razmišlja o tem, ampak tam ob kolu se je začelo moje ... Se čutim krivega zaradi tiste noči ali ne? *Pacha negotovo dviguje roke*. Odkrito!

PACHA *čez čas*: Kriv.

DON PEDRO: *«Tako je.»* Čeprav nisem vedel, kaj delam ...

PACHA: Pravzaprav –

DON PEDRO *prekine*: Vem! Ded? Da, ded ... A on je svoje že plačal ... Naposled vsi umiramo sami, a ne, ampak umreti ... kakor pes ... sam ... Je že plačal. In vendar, kot da je ostal še en račun ... ena menica, saldo še enega računa ...